

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5586/2024
Рев 14386/2024
10.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Часлав Анђелковић, адвокат из ..., против противника предлагача "Коридори Србије" доо Београд, чији је пуномоћник Драгана Николић Јовановић, адвокат из ..., ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизијама противника предлагача изјављеним против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 944/23 од 06.04.2023. године и Гж 3209/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној 10.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 944/23 од 06.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 944/23 од 06.04.2023. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 3209/23 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 3209/23 од 19.10.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 944/23 од 06.04.2023. године, одбијена је жалба противника предлагача и потврђено решење Основног суда у Крушевцу Р1 159/19 од 08.12.2022. године, у ставу првом и другом изреке, којим је одређена новчана накнада за изузето грађевинско земљиште уписано у ЛН број .. КО ... и то део кп бр. .. површине ба 1м2 и део кп бр. .. површине 18м2, у износу од 804.700,00 динара и обавезан противник предлагача да предлагачу на име накнаде за предметне парцеле исплати износ од 804.700,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је решење о

трошковима поступка из става трећег изреке првостепеног решења и списи предмета у том делу враћени првостепеном суду на поновно одлучивање.

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 3209/23 од 19.10.2023. године, одбијена је жалба противника предлагача и потврђено решење Основног суда у Крушевцу Р1 159/19 од 02.06.2023. године, којим је противник предлагача обавезан да предлагачу накнади трошкове поступка у износу од 230.760,00 динара.

Против правноснажних решења донетих у другом степену, противник предлагача је благовремено изјавио ревизије из чије садржине произлази да иста побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

Одлучујући о ревизији изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 944/23 од 06.04.2023. године, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона парничном поступку, за одлучивање о посебној противника предлагача.

Предмет тражене правне заштите је накнада предлагачу за експроприсану непокретност за коју је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у градско грађевинско земљиште пре доношења решења о експропријацији. Побижана одлука заснована је на примени одредбе члана 88. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09 ... 83/18), тако што је накнада предлагачу одређена на основу тржишне вредности предметне непокретности као градског грађевинског земљишта. Правноснажна одлука не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за грађевинско земљиште изражено у одлукама Врховног касационог суда и Уставног суда, да пореска управа врши само процену тржишне вредности непокретности, што представља најнижи износ накнаде за експроприсану непокретност, а не одређује њену тржишну цену и да доказ вештачењем није искључен у овој врсти поступка. Припадајући износ новчане накнаде предлагачу утврђен је вештачењем и висина новчане накнаде је одређена применом критеријума које је вештак узео у обзир при одређивању тржишне вредности експроприсане парцеле. Другостепена одлука је у складу са праксом по којој се тржишна вредност одређује према сврси због које је у складу са планским актом утврђен јавни интерес и донето правноснажно решење о експропријацији.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, који се примењује на основу члана 27. став 2. и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП ("Службени гласник РС", бр. 25/82, 48/88, "Сл. гласник РС", бр. 46/95...14/2022), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се по закону не може изјавити.

Одредбом члана 27. став 2. Закона о ванпарничном поступку, који се примењује у овом поступку, прописано је да је у поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима ревизија дозвољена под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинско-правним споровима, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Чланом 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

С тим у вези, на ревизијски поступак у овој правној ствари сходно се примењује имовински цензус за изјављивање ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Иницијални акт - предлог у овој правној ствари поднет је 05.12.2019. године и вредност предмета спора је 804.700,00 динара, што према средњем курсу НБС за 1 евро на дан подношења предлога износи динарску противвредност 6.846,81 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења иницијалног акта, то ревизија противника предлагача није дозвољена према члану 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлучујући о ревизији изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 3209/23 од 19.10.2023. године, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији. Наиме, ревизијом се побија одлука која не чини главни захтев, којом је одлучено о трошковима поступка, чији обрачун се врши у свакој парници појединачно, на основу адвокатске и таксене тарифе, према успеху у спору, узимајући у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења поступка. Будући да се оспорава споредна одлука о процесном питању конкретног

спора, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу трећем изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Ревизија није дозвољена ни као редовна, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП.

Одредбом члана 28. ЗПП, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу предлагача које не представља предмет спора, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**